

Nếu có điều gì vĩnh cửu **Hoài Yên**

Ừ, giữa những cái ảo ảnh phù du của cuộc đời, giữa những cái mong manh ngắn ngủi của cuộc sống, giữa những cái gian dối lừa của con người.. nếu có được một điều gì duy nhất còn có thể gọi là vĩnh cửu thì dường như đó chỉ là... tình yêu...

Không biết điểm nào ở Anna đã thu hút tôi từ lần gặp gỡ đầu tiên. Đôi mắt nâu thăm thẳm đông phương buồn tênh hay mái tóc dài đen nhánh đến lưng. Anna có cái đẹp thâm trầm thùy mị, không chút chóa đập thẳng vào mắt người đối diện nhưng một khi đã nhìn thì lại không có can đảm quay đi. Lãng bảo:
- Phải cái Anna đen quá.

Tôi cười, đó cũng là một cái duyên khác của Anna. Anna người Phi luật tân nên nước da hơi đen so với con gái Việt Nam. Ngày đầu tiên của chuyến hải trình dài hai tuần lễ, lúc tàu nhỏ neo rời bến, mọi hành khách đều đổ xô lên boong tàu để tham dự buổi "bon voyage" party. Tôi đứng tựa lan can tàu nhìn Be và mấy chú bé mới quen vừa lắc lư theo tiếng nhạc vừa chu môi thổi những cái bong bóng xà bông mà cảm nhận được hai chữ "hạnh phúc". Be thích những chuyến hải trình như thế này lắm, vì lên đến tàu thoáng cái là Be đã kiếm được nhóc nhoi là bạn bè. Chúng tôi thường chọn những dịp lễ như Giáng Sinh để đi chơi vì học sinh được nghỉ nên trên tàu lúc nào cũng đầy con nít. Hai đứa bé, một gái, một trai, chắc là hai chị em dắt tay nhau đến gần Be chạy lăng xăng giơ tay hứng những cái bong bóng nhỏ đủ màu sắc. Tôi nói với Be:
- Con đưa cho bạn thổi với.

Be ngoan ngoãn đưa cái đồ thổi cho cô bé, cô nhỏ cầm ngay lấy rồi đưa tay ra dấu như cảm ơn. Thoạt tiên tôi tưởng cô bé không biết nói tiếng Mỹ, nhưng cô bé thổi mấy cái rồi đưa cho cậu em, cũng lại lấy tay làm dấu ra hiệu. Tôi hơi ngỡ ngợ, không lẽ cô bé bị câm sao? Như đọc được cái ý nghĩ của tôi, một giọng nói thật nhẹ vang lên bên cạnh làm tôi giật mình:

- Chúng nó không biết nói.

Tôi quay qua, người đàn bà á đông còn rất trẻ với nụ cười hiền lành giải thích:

- Thăng bé là con trai tôi. Cô bé kia là con người chủ của tôi. Chúng nó bị câm cô ạ, dùng tay để nói chuyện với nhau từ hồi còn bé.

Tôi im lặng cười xã giao, nói gì bây giờ sau lời chia xẻ rất thân nhiên đó. Có khiếm tật nào mà không đáng thương, nhất là lại ở nơi những đứa trẻ ngây thơ. Tiếng nhạc bắt chợt đổi qua điệu vui nhộn, bọn trẻ con đã bắt đầu chán trò chơi thổi xà phòng, kéo nhau ùa ra sàn nhảy, cô bé thân nhiên một tay nắm tay chú bé, một tay cầm tay Be nhập bọn. Người đàn bà giơ bàn tay thân thiện:

- Tôi tên Anna.

Tôi nắm lấy bàn tay mềm mại của cô cười:

- Tôi tên Đông Nghi. Rất hân hạnh được biết cô.

Anna quay lưng nhìn những bọt sóng trắng, sủi lên thành một vệt thật dài theo đàng sau con tàu rồi nghiêng đầu hỏi tôi:

- Đông Nghi có hay đi chơi bằng tàu như vậy không?

Tôi cười thật tươi khoái chí, Anna không hề hay biết rằng cô vừa vắn trúng đài:

- Vâng, Đông Nghi mê những chuyến đi chơi như thế này lắm. Thứ nhất là tại Đông Nghi mê biển, có lẽ tại Đông Nghi tuổi song ngư nên chỉ có về biển mới tìm thấy được sự bình yên an lành. Thứ hai là tại Đông Nghi thích ăn, chỉ có đi chơi kiểu này mới có người cho Đông Nghi ăn một ngày bảy bữa thôi Anna à. Năm nào Đông Nghi cũng đi du lịch như vậy, nhịn ăn nhịn mặc để mà đi đó. Còn Anna thì sao?

Anna lắc đầu:

- Đây là lần đầu tiên Anna đi chơi bằng đường thủy. Sợ say sóng ghê lắm. Nhưng không thể không đi Đông Nghi biết không? Anna có một sứ mạng vô cùng quan trọng phải hoàn thành trong chuyến đi này...

Đang nói bắt chợt Anna im bật, đưa mắt nhìn tôi ngượng ngịu như muốn bày tỏ sự ngạc nhiên khi bắt gặp mình chia xẻ với một người còn rất xa lạ.... Tôi nhìn Anna mỉm cười thông cảm, xoay người nhìn ra biển, con tàu đã bỏ xa hải cảng một đoạn dài... đang bắt đầu tiến ra đại dương mênh mông. Cho dù con tàu to gấp ba, bốn lần cái sân vận động, nặng cả hơn một trăm ngàn tấn, cao bằng tòa nhà mười mấy tầng nhưng chỉ một chốc nữa đây khi ra giữa lòng biển cả trong xanh con tàu sẽ trở nên chơ vơ nhỏ bé như chiếc thuyền nan giữa dòng sông rộng... Mỗi lần ra đến biển tôi lại cảm nhận hơn cái nhỏ bé, bất lực của con người với thiên nhiên, với định mệnh để rồi thấy những bon chen, những tị hiềm, những lo toan của mình trong thời gian qua bỗng trở thành vô nghĩa, kịch cỡm. Có lẽ vì thế mà tôi yêu biển, thích tìm đến với biển như một tội đồ mỗi năm tìm về dòng suối nước bình yên để gột rửa những bùn nhơ của năm tháng, của cuộc sống. Và, giữa những cái mong manh nhỏ bé, giữa những con sóng

nhấp nhô bạc trắng, giữa những điệp khúc rầm rì quen thuộc của gió, tôi đã được nghe kể một chuyện tình, một chuyện tình đẹp như thần thoại...

***

- Đông Nghi nè, Đông Nghi có tin vào định mệnh không? Đông Nghi có tin rằng trên đời có những người thực sự là của nhau, thế nên cho dù ông Trời có... các cơ thả mỗi đứa một phương, một góc, tạo cho mỗi đứa một hoàn cảnh, một trớ trêu thì rồi họ cũng tìm về với nhau không?

Giọng Anna trầm trầm trong bóng tối, ánh mắt xa xăm dõi ra ngoài khoảng không đen xăm của biển đêm, hỏi mà không cần một câu trả lời.

- Anna quen Scott thật tình cờ, bao nhiêu năm rồi mà Anna vẫn còn nhớ như cái buổi chiều mưa ấy nó mới chỉ vừa xảy ra hôm qua. Anna vừa rời thư viện, ba-lô nặng trĩu sau lưng, một tay ôm sách, một tay che dù, thì đâm sầm vào Scott, cái đụng không mạnh đủ để hai đứa té lăn cù nhưng cũng làm chổng sách vở trên tay của Anna rơi tung toé.

Anna nhìn tôi cười ranh mãnh:

- Anna biết là mình là người có lỗi nhưng cái bản tính con gái đanh đá chém chết không chừa nên Anna quay qua anh chàng sừng sộ liền.

"Ông không thấy đường sao mà đường rộng thênh thang ông không đi lại đâm sầm vào người ta?"

Tội nghiệp anh chàng, sách vở của mình cũng rơi tứ tung nhưng không dám nhặt mà vội vàng lượm lại sách vở cho Anna. Xui cho cả hai đứa là cái bài luận văn mà Anna kẹp trong cuốn tập lại rơi ra ngoài, nằm chờ vờ hứng nước mưa. Anna nhìn mấy tờ giấy sưng nước rồi quay qua anh chàng hần học:

"Ông có biết tôi tốn bao nhiêu công sức để viết bài này không? Bây giờ ướt hết rồi, tại ông đó..."

Khi biết được chỉ còn khoảng một tiếng nữa là đến giờ Anna lên lớp Scott đã dẫn Anna qua building kiến trúc, ngành Scott học, trên tầng lầu cao nhất có nguyên một dãy lò sưởi, để phơi mấy tờ giấy bài làm cho Anna. Scott luôn miệng xin lỗi và Anna có cảm tưởng nếu cần anh chàng dám tình nguyện ngồi thổi khô bài cho Anna để khỏi phải nghe Anna nhấm nha nhấm nhẳng. Một giờ đồng hồ trôi qua rất nhanh trong câu chuyện của hai đứa. Scott đưa Anna đến tận lớp học và năn nỉ Anna cho phép anh chàng mời Anna đi uống cafe sau giờ học để chuộc tội. Anna nhìn cái mặt khổ sở của Scott mà phải ráng lắm mới không phì cười vì Scott có lỗi gì đâu, là Anna đâm sầm vào Scott mà. Nhưng người ta đang cái đà... ăn năn tội đó mà, Anna làm sao nỡ làm người ta thất vọng phải không Đông Nghi? Nghĩ thế nên Anna nhận lời...

Tôi nhìn Anna cười đồng lõa. Con gái, ôi con gái cho dù sinh đẻ ở đâu, lớn lên ở đất nước nào thì cũng vẫn được "thừa hưởng" những cái ranh mãnh, láu cá rất dễ thương khiến cho quý vị hậu sinh của Khổng Tử dù có thông minh bao nhiêu, phòng thủ thế nào thì cuối cùng rồi cũng bị rơi vào tròng một cách nhẹ nhàng êm ái không mấy may hay biết. Anna lấy cái muỗng khuấy nhẹ ly Irish coffee trên tay, uống một ngụm rồi tiếp:

- Vậy là hai đứa quen nhau nhờ cơn mưa và cái tạt xơn xa xơn xác của Anna. Những ngày sau đó buổi tối nào Anna phải đi làm ở tiệm sách của trường là Scott lại đến đó ngồi đọc sách hay làm bài chờ đưa Anna về. Scott làm việc đó một cách thật tự nhiên với một lý do vô cùng chính đáng:

"Tôi không ngồi học ở đây thì cũng học ở thư viện thôi, ngồi đây vừa được uống cafe vừa nhìn Anna chạy qua chạy lại tiếp khách cũng vui vui. Và lại tôi không muốn Anna đi bộ về ký túc xá một mình vào giờ đó, nguy hiểm lắm. Nhờ có ai bắt cóc Anna thì tôi biết phải làm sao? Tôi đã lỡ mê lối nói chuyện của Anna mất rồi."

Anna cũng chẳng hiểu nổi tại sao Scott lại mê lối nói chuyện của Anna nữa. Vì mỗi lần nói chuyện với Scott Anna ba đá vô cùng. Lần đầu tiên Anna nói cho Scott nghe Anna người Phi luật tân, Scott chỉ mới buột miệng:

"Tôi cũng biết không ít về đất nước của Anna đâu đấy nhé. Mấy năm liền hoa hậu Philippines bao giờ cũng được vào vòng chung kết của cuộc thi hoa hậu thế giới."

Biết là đó chỉ là lời khen vô tình của Scott, nhưng chẳng hiểu sao nghe đến đấy là Anna nổi đóa Đông Nghi biết không. Anna làm liền một hơi:

"Ông biết gì về đất nước tôi mà ông nói? Đất nước tôi không chỉ có những cô hoa hậu đẹp tuyệt vời trong những cái áo tắm mong manh khiêu gợi mà còn có những người con gái vì manh áo miếng cơm của gia đình mà phải đứng phơi sương ở mỗi góc phố Manilla, làm trò tiêu khiển nhát thời cho những người đàn ông da trắng nhiều tiền từ xứ sở của ông. Đất nước tôi không phải chỉ có bà cựu tổng thống với cả ngàn đôi giày đất tiền mà còn có những đứa trẻ ăn xin mặc quần đùi mang chân không dây đường phố. Đất nước tôi đẹp và hiền hòa bình dị trước khi bị những đồng tiền dollars xanh đỏ của thế giới tây phương xâm nhập. Bây giờ thì vật giá leo thang, người ta tất bật chạy theo cái giòng đời vội vã đến tội nghiệp. Ông nói ông biết về đất nước tôi, ông có biết đó là hòn đảo lớn nhất thế giới hay không? Ông có biết gần 95% dân số biết đọc và biết viết hay không? Ông nói ông biết về đất nước của tôi, ông biết gì?"

Anna ước chi Đông Nghi có thể nhìn thấy cái vẻ mặt ngẩn ngơ ú ớ của Scott lúc bấy giờ... cuộc nói chuyện nào

của hai đứa Anna cũng nhảy xổ vào miệng của Scott như thế. Scott hay thờ dài chọc Anna:

"*Cô có chắc cô là người Á Đông không? Sao tôi nghe người ta nói con gái Á Đông hiền lành và dịu dàng lắm cơ mà.*"

Anna lại hùng hổ:

"*Tôi không muốn làm người khác thường nhưng cũng chẳng thích bị phân loại. Ông muốn chơi với tôi thì đừng có nói con gái nước này thì phải như thế này, con gái nước kia thì phải như thế nọ. Những ngón tay của ông trên cùng một bàn tay đó, chúng có bằng nhau không?"*

Anna cười khoe hai hàm răng trắng muốt:

- Anna nói chuyện dấm dăng như thế mà Scott vẫn cứ kiên nhẫn đi theo nói chuyện với Anna hoài thôi Đông Nghi ạ. Anna thì giả vờ ra cái vẻ ta đây không cần nhưng thật ra thì Anna đã mê tít anh chàng từ buổi đầu gặp gỡ rồi. Scott đẹp trai, thông minh, nói chuyện hóm hỉnh nghịch ngợm. Lại thêm cái tật đam mê những điều... hơi thiếu thực tế như Anna. Anna biết vẽ chút đỉnh, Scott học về kiến trúc, thích thí nghiệm với màu sắc. Anna thích đọc sách, mê văn thơ, Scott viết lách vớ vẩn và hay nghiên cứu về những tuyệt tác phẩm từ cổ đến kim. Cả hai đứa đều yêu thích âm nhạc. Mỗi khi đọc một cuốn sách hay, một đoạn văn đẹp hay nghe một khúc nhạc buồn người đầu tiên Anna nghĩ đến để chia sẻ là Scott và Anna nghĩ Scott cũng thế. Hình như con đường nghệ thuật vốn là con đường ngắn nhất để người ta tìm đến nhau không nghi ngại phải không Đông Nghi? Duy chỉ có một điều làm Anna thắc mắc. Đó là tuy hai đứa thân nhau là thế, nói chuyện nhiều với nhau đến vậy nhưng chưa bao giờ Scott có một cử chỉ gì gọi là thân mật hơn một người bạn bình thường với Anna hết đó. Không có một hành động gần gũi đụng chạm gì, rất ư là đàng hoàng đứng đắn.

Anna nhìn tôi nháy mắt:

- A perfect gentleman nha Đông Nghi.

Tôi chọc:

- Đứng đắn quá làm Anna... sót ruột hờ?

Anna gật đầu hóm hỉnh:

- Chứ sao nữa, quen nhau hai tháng trời, mà lúc nào Scott cũng đạo mạo như một vị linh mục Dòng Tên. Mặc dầu nhìn vào mắt của Scott, và qua những săn sóc của anh chàng thì Anna cảm nhận được rằng cái tình cảm của Scott dành cho Anna nó hơn một tình bạn, nó đang đứng mấp mé bên bờ tình yêu... Có những khi tình cờ Anna đứng thật gần Scott, hay vô ý đụng chạm vào người anh chàng, Scott luống cuống thấy rõ. Con gái thường rất nhạy cảm trong những chuyện này và Anna tin rằng linh tính của mình không sai. Mấy nhỏ bạn ở chung với Anna thấy hai đứa đi chơi với nhau hoài, chúng không tin là một nụ hôn nhẹ cũng chưa hề có. Tụi nó chọc Anna là có lẽ Scott bị... bệnh không thích con gái. Có đứa còn ranh mãnh bảo Anna để nó cho Anna mượn ông bồ của nó để thử Scott. Chúng nó chọc mãi làm Anna cũng bị nao núng. Có lẽ nào? Scott nhìn rất đàn ông, không lẽ lại không thích đàn bà? Còn Anna, Anna tự biết mình không có cái đẹp của mấy cô hoa hậu Phi luật tân, nhưng cũng đâu phải là không có người theo, chẳng lẽ Scott lại không có một chút rung động nào khi ở bên cạnh Anna hết sao? Năm đó Scott đang học năm cuối cùng, không lẽ con trai hai mươi mấy tuổi mà không biết hôn hay sao?

Anna nhìn quanh quất như để chắc ăn rằng không có ai đang nghe lén câu chuyện giữa hai chúng tôi rồi mới hạ giọng:

- Còn nếu quả thật Scott chỉ thích người đồng phái thì Anna thấy hơi...uổng. Anna không dám phê phán hay đã kích cách sống hay lối suy nghĩ của người khác, nhưng phải thú nhận với Đông Nghi rằng Anna có cảm tưởng rằng những người đồng tình luyến ái họ... không giống một người bình thường và mình sẽ nhận ra họ rất dễ dàng. Đàn ông thì ẻo lả quá, đàn bà thì cứng cỏi quá. Rất có thể là Anna sai bét, nhưng đó là suy nghĩ của Anna. Anna chỉ nói riêng với Đông Nghi thôi đấy nhé.

Tôi gật đầu đồng tình:

- Ủ, Đông Nghi cũng nghĩ y như Anna vậy, nhưng cũng chẳng dám nói cho ai nghe, sợ họ nói mình kỳ thị. Đúng, mỗi người có một quan niệm sống và cách suy nghĩ khác nhau, nhưng có lẽ tại mình là người Á Đông nên mình khó chấp nhận được lối sống rất... cởi mở đó. Vậy rồi làm sao Anna biết được Scott... ơ... thích phái nào?

Anna cười bí ẩn:

- Thôi, Anna không nói liền đâu. Anna để đêm nay Đông Nghi nằm ám ức suy nghĩ chơi... Khuya rồi Anna đi về phòng ngủ đây. Ngủ ngon nha Đông Nghi...

***

Mỗi buổi sáng, khi ông Mặt Trời còn đang chừa chừa say sưa giấc nồng ở đâu đó chưa kịp ló dạng thì Anna và tôi đã rủ nhau lên boong tàu để chạy bộ và đón bình minh. Bình minh trên biển đến thật thênh thang, óng mượt. Những tia nắng tinh nguyên của ngày nhú dạng dần dần lên từ một phía chân trời, sáng loang cả một khoảng xanh, lao xao trên sóng, diềm nhiên, rục rịch. Anna một tay cầm cái máy radio nhỏ để nghe tiếng thờ đều hòa của con dưới phòng, một tay vung vẩy theo nhịp chạy của chân, hơi thở dồn dập:

- Nói đùa với bạn bè cho vui thôi chứ thật tâm Anna không hề có ý định gài hay thử Scott. Anna nóng này trong mọi việc ngoại trừ chuyện tình cảm. Tình yêu đâu làm sao hối thúc hay ngăn cản được phải không Đông Nghi?

Một ngày trước tuần nghỉ Spring Break, có một ban nhạc Pop khá nổi tiếng trình diễn nhạc ở ngoài công viên gần trường đại học. Theo cái kiểu gypsy ngày trước đó. Scott rủ Anna đi nghe, anh chàng chuẩn bị thật chu đáo, đem theo cả giỏ picnic với đầy đủ thức ăn đồ uống, ngay cả những món ăn vặt vỉa hè mà Anna yêu thích. Cuối buổi trình diễn trên đường về trời đổ mưa, hai đứa đều không mang theo dù, phải lấy cái chăn trải mà Scott mang theo để che lên đầu. Hai đứa lúp xúp đi trong mưa về đến khu nội trú của Anna thì cả hai đều ướt. Anna rủ Scott vô nhà lau người cho khô nhưng anh nói phải về chuẩn bị cho chuyến về thăm nhà vào ngày hôm sau. Gia đình Scott ở vùng đông bắc, cách trường khoảng hai tiếng đồng hồ bay. Trước khi chia tay bỗng nhiên Scott kéo Anna lại gần sát bên mình. Anna tưởng Scott sẽ cúi xuống hôn nhưng không phải. Anh do dự một tí, đưa tay phủi những hạt nước mưa trên tóc cho Anna rồi đứng đó nhìn Anna chăm chú. Không biết có phải vì ánh mắt rất nồng nàn của Scott, vì âm hưởng của những bài tình ca vẫn còn đọng lại trong tâm tưởng, hay vì hơi rượu Anna nhấp thử ké của Scott mà bỗng nhiên Anna bắt gặp mình nhón chân lên hôn thật nhanh trên má Scott rồi chạy biến vô nhà đóng cửa lại. Nụ hôn mà sau này Scott cứ trêu mãi:
"Cô bé hôn như gà, mổ một cái rồi chạy mất tiêu..."

Không biết đêm hôm đó về Scott có ngủ được hay không sau cái nụ hôn "gà mổ" đó, nhưng Anna thì mất ngủ, không phải chỉ có đêm đó mà còn nhiều đêm sau nữa. Những ngày vắng Scott, Anna có dịp mổ xẻ, sẫm soi cái "tim đen, tim đỏ" của mình rồi nhận ra rằng mình đã yêu người ta ghê lắm rồi. Yêu đến ngần ngại cái ánh mắt rất ngọt ngào, cái lối nói chuyện lửng lơ, cái nụ cười nửa miệng tinh nghịch. Yêu nồng nàn và say mê cho dù lời yêu chưa bao giờ được nghe thấy hay buột thốt. Anna tự bảo với mình rằng Scott chưa tỏ tình với Anna có lẽ chỉ vì Scott nhát mà thôi, kỳ này Scott trở lại Scott không nói thì Anna cũng sẽ nói với Scott là Anna yêu Scott.

Anna nhìn tôi cười buồn:

- Tự tin đến thế đó Đông Nghi ạ. Chính vì vậy mà sau những ngày nghỉ lễ, không thấy Scott đến tìm mình Anna chẳng hề nghĩ đến một lý do nào khác hơn là chắc Scott gặp phải một rủi ro nào đó. Chắc Scott bận lo chuyện gia đình nên chưa về lại để đi học. Tuyệt nhiên không hề nghĩ rằng người ta cố tình tránh mặt mình. Mãi đến gần tuần lễ sau, Anna sốt ruột đi ngang qua khu Scott học, thấy bóng Scott ngồi trong thư viện mới té ngựa. Anna bỏ học hôm đó, về nhà như người mất hồn, đầu đớn, lạnh căm. Bạn bè Anna bảo Anna ngu, tại sao không tìm Scott hỏi cho ra lẽ. Anna chỉ gượng cười. Hỏi cái gì nữa hở Đông Nghi? Im lặng cũng là một cách trả lời phải không Đông Nghi?

Tôi mỉm cười vu vơ sau câu nói của Anna:

- Ừ, im lặng đôi khi lại là một câu trả lời to lớn nhất và rõ ràng nhất đó Anna.

Anna chép miệng:

- Đứng vào cái lúc mà Anna không còn chờ nữa thì Scott xuất hiện, tối hôm đó đi làm ra đang trên đường về nhà thì chợt một vật gì chạy vụt ngang qua trước mặt làm Anna hết hồn hết lên một tiếng, khi nhận ra đó chỉ là một chú sóc, Anna ngồi bệt ngay xuống lề đường úp mặt vào lòng bàn tay, nước mắt ứa ra, nghe thật mỏi mệt, hết như một người đã hụt hơi sau khi chạy một quãng đường quá dài, trong bóng tối vây quanh, một mình... bao nhiêu buồn phiền dồn ép từ bao nhiêu ngày qua cuối cùng cũng đã quật ngã được mình. Một tiếng gọi thật khẽ bên tai, Anna ngẩng lên thì thấy Scott. Scott nửa quỳ nửa ngồi trước mặt Anna từ hồi nào. Vừa thấy anh là những uẩn ức, nỗi niềm tuôn ra theo những giọt nước mắt. Scott ôm Anna vô lòng để cho Anna khóc. Khi Anna ngẩng đầu lên thì thấy mắt anh cũng nhoè nước. Đó là lần đầu tiên Anna chứng kiến một người đàn ông đã trưởng thành khóc. Hình như tiếng khóc thổn thức và bi ai hơn nhiều Đông Nghi ạ.

Anna chợt im lặng, ánh mắt dõi nhìn về phía xa xăm, mặt nước biển thật lặng, êm ả và bình yên... màu xanh biêng biếc óng ánh lên khuôn mặt của Anna. Anna lên tiếng hỏi:

- Đông Nghi có tin vào trực giác không?

Tôi lắc đầu cười:

- Anna muốn nói đến cái giác quan thứ sáu? Đông Nghi còn có đến giác quan thứ bảy nữa cơ chứ thứ sáu thì nhằm nhò gì.

Anna nheo mắt:

- Đông Nghi thiệt tình à, lúc nào cũng giỡn được hết. Ý Anna muốn nói là cái linh cảm của Anna về tình cảm Scott dành cho Anna không sai tí nào. Scott thú nhận rằng Scott thương Anna lắm, thương từ những ngày đầu mới quen nhưng anh không dám ngỏ lời với Anna vì anh đã chẳng còn phải là của riêng mình. Lúc Scott gặp Anna anh đã hứa hôn rồi, chỉ còn đợi đến mùa hè là đám cưới. Hai người quen nhau từ những ngày còn bé, cùng lớn lên bên nhau. Gia đình hai bên là bạn bè thân thiết. Melanie đẹp, có học, gia đình môn đăng hộ đối. Scott nói việc anh và Melanie lấy nhau là chuyện tất nhiên sẽ phải xảy ra như thời tiết, khí trời. Anh không hề thắc mắc hay do dự vì anh cũng yêu Melanie. Hay ít nhất là anh đã nghĩ rằng mình yêu Melanie và có thể sống suốt đời bên Melanie nếu như không có sự xuất hiện của Anna. Scott nói Anna như một thời nam châm cực mạnh mà anh chỉ là một thanh sắt bình thường nên dù cố cưỡng lại bao nhiêu rồi cũng bị cuốn hút. Scott hỏi Anna có nghe cái truyền thuyết là con người khi rơi xuống trần gian bị tách ra làm hai nửa hay không? Có người may mắn kiếm ngay được cái nửa kia của mình để mà ráp nối, nhưng cũng có những người chỉ gặp được cái nửa kia khi mọi việc đã lỡ làng để mà nuối tiếc. Scott đã định lần về nghỉ lễ sẽ nói thẳng với gia đình và Melanie cho Scott hỏi hôn, nhưng khi trở về nhà mới

hay tin mẹ anh vừa được bác sĩ cho biết bà lâm chứng bệnh ung thư phổi cấp tính. Đời sống của bà chỉ còn tính bằng tháng không còn là năm. Ước vọng sau cùng của bà là được tham dự lễ thành hôn của Scott và Melanie trước khi bà xuôi tay nhắm mắt. Đông Nghi nói đi nếu Đông Nghi là Scott thì Đông Nghi sẽ làm gì? Nhất là khi Scott không có ở nhà Melanie đã lo cho mẹ Scott hết lòng, đã chu toàn bổn phận của một người con khi còn chưa chính thức làm dâu.

Anna trầm giọng:

- Scott trở lại trường với ý định học cho xong mùa học cuối, và với lòng quyết tâm không tìm gặp Anna nữa. Scott nói anh không thể tiếp tục gần gũi Anna, không có quyền nói yêu Anna khi anh biết mình không đem lại được hạnh phúc cho Anna. Anh nói nếu anh đã không góp phần xây dựng được tương lai cho Anna thì anh cũng không muốn tham dự vào việc phá hủy nó.

Anna đưa ngón tay gạt nhẹ giọt nước mắt vừa hình thành, cười như mếu:

- Con gái khi đính hôn còn có chiếc nhẫn đeo ở ngón tay áp út để làm bằng. Còn con trai sau khi đính hôn đâu có "tín hiệu" gì để "báo động" cho mọi người biết để mà tránh xa phải không?

Anna thở dài nhẹ nhõm rồi tiếp:

- Nhưng nghĩ cho cùng thì cho dù Scott có đeo đến... một chục cái nhẫn thì liệu rằng Anna có tránh xa Scott hay không? Bằng chứng là sau khi nghe Scott tâm sự, sau khi biết rằng giữa mình và Scott vốn chỉ có duyên mà không nợ, vốn chỉ có ngày hôm nay chứ chẳng bao giờ có được một ngày mai, vậy mà Anna có ngoảnh mặt quay đi đâu, trái lại còn thấy thương Scott hơn bao giờ hết. Tình yêu nào thì đẹp hơn hờ Đông Nghi? Một tình yêu dẫn đến con đường thênh thang rực rỡ hay một tình yêu dẫn đến ngõ cụt chia ly?

Tôi siết nhẹ bàn tay Anna, tình yêu, tình yêu vốn không theo một định lý hay lẽ luật nào bởi tình yêu đến từ con tim, mà con tim thì đâu biết nghĩ suy, toan tính, lọc lừa. Tôi thì thầm như tiếng sóng từ đàng xa, không biết nói với Anna hay cho riêng mình:

- Đông Nghi vẫn nghĩ người ta yêu nồng nàn hơn, mãnh liệt hơn khi người ta không biết ngày mai sẽ ra sao. Yêu bằng tất cả những gì mình có ngay trong hiện tại vì tương lai mình đã chẳng thể thuộc về nhau. Yêu vì con tim bảo mình phải yêu, yêu vì tình yêu, yêu... khơi khơi không tính toán thiệt hơn.

Anna gạt gù, lẩm bẩm:

- Đúng rồi, yêu khơi khơi. Anna thích cái định nghĩa đó của Đông Nghi. Anna và Scott đã yêu khơi khơi như thế suốt những ngày tháng còn lại của năm học... Ủ, yêu khơi khơi...

Tôi đưa mắt nhìn theo những sợi tóc dài của Anna bay bay trong gió. Mãi ở đàng xa, cuối tận chân trời, đang dần hiện ra một dải đất liền, hòn đảo chúng tôi sẽ đặt chân đến trong vài tiếng đồng hồ sắp tới. Hòn đảo tôi đã thăm viếng vài lần trong những cuộc hải trình trước kia với những bờ cát trắng muốt, dài vô tận. Bờ biển không phải là biển Đông, thế nên tôi sẽ chẳng thể nào chỉ cho bạn tôi thấy những con dã tràng, đang mài mê se cát...

***

- Ngày còn bé Anna sống với bà Ngoại nhiều hơn ở với ba mẹ. Anna thương Ngoại ghê lắm, ngày gia đình Anna qua bên đây định cư Ngoại nhất định không chịu đi. Anna đã hứa với bà rằng sau khi Anna học xong đại học Anna sẽ về Manila sống với bà. Anna vẫn giữ ý định thực hiện lời hứa đó nên khi lên đại học Anna chọn ngành giáo dục. Anna muốn đem những văn minh, tiến bộ học hỏi được ở xứ người, áp dụng vào với những lễ giáo của người Á Đông mình để uốn nắn lên một lớp người mới cho đất nước của Anna. Vậy mà khi gặp Scott rồi thì cái lý tưởng đó bị đánh giạt ra khỏi đầu óc Anna một cách thật thảm thương. Anna không còn muốn trở về Phi Luật Tân nữa. Ở lại đây cho dù sẽ không bao giờ gặp lại Scott nhưng ít ra cũng còn sống chung một đất nước, thờ chung một khi trời, nói chung một tiếng nói... Và như thế cũng đủ cho Anna có cảm giác gần gũi với Scott. Điền quá phải không Đông Nghi?

Rồi không đợi tôi trả lời, Anna kể tiếp bằng một giọng sững nước:

- Cuối năm học Scott trở về lại thành phố cũ, Anna cũng xin chuyển trường về gần nhà. Anna không thể tiếp tục ở lại ngôi trường mà nhìn bất cứ xó xỉnh nào cũng thấy hình ảnh của Scott được. Kỷ niệm, tự nó đã lao đao rồi cần chi những gợi nhớ của ngoại cảnh nữa phải không? Anna học xong cử nhân, học tiếp lên cao học, ra trường, đi làm, lao đầu vào công việc và quyết định không lập gia đình. Anna nói với bố mẹ rằng vì duyên phận chưa đến nên Anna chưa tìm được người vừa ý. Nhưng tự trong thâm tâm Anna biết đó chỉ là lời ngụy biện. Anna biết mình chẳng làm sao lấy chồng được vì không quên nổi Scott. Cho dù chỉ là quên trong giây lát. Anna nhớ đã đọc ở đâu đó một câu như thế này "Cố gắng để quên được một người mình yêu cũng khó khăn như cố gắng nhớ một người chưa biết mặt". Mười mấy năm, cái mối tình đầu thật ngắn ngủi đó sống mãi trong Anna, từng câu nói, tiếng cười, ý nghĩ và tất cả những gì thuộc về Scott lúc nào cũng in hằn nơi tim. Anna không hiểu người khác khi xa nhau có bao nhiêu kỷ niệm để nhớ về, có bao nhiêu giận hờn buồn tủi để oán hờn. Riêng Anna, chỉ có những thương yêu ngọt ngào, chỉ có những xẻ chia ngút ngàn, chỉ có những hoài niệm chẳng bao giờ tan tác, nhạt phai. Vậy thì làm sao Anna có thể yêu được một người khác? Hôn nhân tự nó đã là một khó khăn thử thách rồi mà còn lấy một

người mình không yêu nữa thì làm sao sống với nhau ngày nọ qua tháng kia được phải không Đông Nghi?

Tôi gạt gù pha trò:

- Ủ, yêu nhau rồi mới lấy nhau mà đôi khi còn muốn... bóp cổ nhau chết nữa là.

Anna cười, kể tiếp:

- Cuộc sống có những hữu duyên thiên lý, những hội ngộ ngẫu nhiên làm rối loạn, xáo trộn cả cái con đường đời tưởng đã bằng phẳng của mình. Năm đó bà ngoại Anna qua đời, Anna đã ở bên bà cho đến giây phút cuối cùng, đã cầm lấy bàn tay bà, bàn tay từng ấm rữa, bế ấm Anna giờ đã nhăn nheo không còn sức sống cho đến khi bà nhắm mắt lia trần. Dẫu biết rằng lá vàng thì lá phải rơi, nhưng sự ra đi của bà đã làm Anna thật sự hụt hẫng. Anna trở về lại Mỹ với một tâm trạng vô cùng chán nản. Thấy cuộc đời sao phủ du quá Đông Nghi ạ. Nhìn lại mình chưa làm được cái gì để có thể gọi là một cuộc đời đáng sống hết. Nghĩ vậy nên Anna bỏ cái chức hiệu phó ở ngôi trường tư nổi tiếng và đồng lương hậu hĩ để về làm giáo viên cho ngôi trường đặc biệt dành cho các trẻ em bị bệnh down syndrome tại New York. Dọn về thành phố lạ, chung quanh là những người không quen biết sau một biến cố quan trọng của cuộc đời mình hình như không phải là một quyết định chín chắn. Anna rất yêu thích công việc mới, nhưng ngoài giờ làm việc ra thì ngày tháng bỗng dài dằng dặc. Thời gian còn có tiết trời, còn có giờ khắc để đo lường, nhưng còn nỗi buồn và sự cô đơn thì lấy gì đong đếm hờ Đông Nghi?. Đôi khi cứ tự hỏi mục đích và lẽ sống của mình là gì? Rồi trong tận cùng của niềm trống vắng cũng muốn gạt đầu chấp nhận đại lời cầu hôn của một người nào đó, cho mình cũng có một mái ấm gia đình như người ta... Nhưng ý nghĩ chỉ thoáng qua rồi lại được gạt đi rất nhanh. Hôn nhân như thế không chỉ là một niềm bất hạnh cho mình mà còn là một sự bất công cho người được chọn. Anna không biết có phải bà Ngoại đã cầu nguyện cho Anna hay không nhưng bỗng nhiên giữa những ngày tháng bất an, chao đảo đó, điều mong ước duy nhất trong đời Anna lại trở thành hiện thực. Scott và Anna tìm lại được nhau. Hay nói đúng hơn là Anna lại đắm sầm, té ngã vào cuộc đời của Scott. Hai đứa đụng vào nhau khi Anna vừa bước xuống khỏi xe điện và Scott bước lên, lại một lần nữa sách vở, đồ đạc của Anna rơi tung toé. Chỉ có là lần này thay vì mồm năm miệng mười mắng nạn nhân thì Anna lại nhìn sững vào mặt người đàn ông đối diện. Trời ơi, vẫn cái ánh mắt hiền hòa xưa, vẫn nụ cười hóm hỉnh cũ... Scott đó, bằng xương bằng thịt chứ không phải là một bóng hình hư ảo trong mơ. Scott đã ôm chầm lấy Anna xiết chặt như thể muốn chứng minh là Anna không phải là một hồn ma bóng quế vậy đó.

Anna quay nhìn tôi, ánh mắt long lanh một màu hạnh phúc:

- Đông Nghi có tưởng tượng rằng hai đứa đã đi cùng một chuyến tàu điện như thế một thời gian dài không? Chỉ là một đứa đi lên và một đứa đi xuống nên mãi mới gặp nhau. Buổi tối hôm đó và nhiều buổi tối sau nữa hai đứa đã là những người khách sau cùng của quán cafe nhỏ gần nhà Anna. Những câu chuyện cũ, mới được kể cho nhau nghe, những thành công, những thất bại, những niềm vui, những nỗi buồn. Scott vừa thành lập một chi nhánh mới cho hãng anh tại New York. Melanie lại không muốn dời nhà lên thành phố nên trong tuần thì Scott ở Manhattan, cuối tuần mới về lại Connecticut. Một người không có chồng, một người vắng bóng vợ bên cạnh giữa một thành phố to lớn lạnh lẽo, thế nên chuyện gì phải đến đã đến. Thật lòng Anna không bao giờ muốn mình là "người đàn bà khác" trong đời sống của bất cứ người đàn ông nào. Nhưng Đông Nghi ơi, tình cũ không rủ cũng lại, mà tình của Anna dành cho Scott thì chưa bao giờ là xưa. Cuộc đời mấy người có được cái cơ hội thứ hai cho tình yêu thứ nhất hờ Đông Nghi? Bởi vậy nên Anna lao đầu vào đời sống của Scott nhanh chóng như một con thiêu thân lao vào cái ánh sáng duy nhất trong đêm tối, phiêu du thân thể, phiêu du cả tâm linh.

Đêm đã dần buông, đêm giữa đại dương mênh mang nghe thật tĩnh mịch, lặng lẽ. Có tiếng thở dài từ người đàn bà còn quá trẻ bên cạnh tôi. Tiếng thở dài rất nhẹ mà như gói ghém cả một trời u uẩn, một rừng ăn năn:

- Đông Nghi ơi, ở lứa tuổi nào thì con người mới yêu bằng đầu óc hơn là con tim? Giai đoạn nào trong cuộc sống thì con người mới có thể chế ngự được nỗi đam mê? Mức đam mê mạnh hơn lẽ nghĩa. Mức đam mê bào mòn lý trí. Mức đam mê che khuất lương tâm. Anna biết mình có lỗi với Melanie, với đứa con gái vừa mười của Scott. Anna biết mình đang đánh cắp, đang cắt xén những gì thuộc về họ. Biết hết đó Đông Nghi ơi, nhưng chẳng thể nào dừng lại được. Vẫn những đêm trong tuần nằm bên Scott, và những ngày cuối tuần quỳ trong nhà thờ ăn năn. Yêu Scott là phạm một lúc cả mấy điều răn, đi nhà thờ chỉ dám ngồi thật xa để khỏi phải nhìn lên ánh mắt Chúa nhân lành trên thập giá. Buổi tối đọc kinh không dám ngược đầu van xin một lời tha tội. Anna thấy mình còn nhỏ bé xấu xa hơn người đàn bà suýt bị ném đá năm xưa. "Tội con đã được tha, con hãy về đi và đừng tái phạm nữa". Làm sao "dừng" được nữa hờ Đông Nghi? Con tim nó đã bỏ Anna đi theo Scott từ lâu lắm rồi. Anna yêu anh còn hơn yêu chính mình. Cuối cùng, Anna chỉ còn biết yếu ớt biện minh với mình rằng Anna không hề dám tranh giành với Melanie. Anna chỉ nhặt nhanh và nâng niu những gì Melanie vô tình để rơi rớt. Nghe sao giả dối quá phải không Đông Nghi?

Anna im lặng, một giọt nước vừa hình thành nơi khoé mắt. Tôi nắm tay Anna xiết nhẹ:

- Anna à, Anna đừng tự trách mình như thế. Nếu Đông Nghi nhớ không lầm thì trong cùng đoạn phúc âm đó Chúa cũng đã nói "Ai thấy mình vô tội thì hãy ném đá người đàn bà đó đi" cơ mà. Trong tình yêu ai là người vô tội và ai là người có tội hờ Anna? Anna có nói cho Scott nghe những bản khoả khắc khoải đó của Anna không?

Anna lắc đầu:

- Không, Anna không nói. Nói làm gì khi Anna có thể nhìn thấy những căn rút hao mòn của chính anh? Scott thường ôm Anna, hôn lên tóc xốt xa "Mai một ông Thánh Phê-rô có rung rung chìa khóa lắc đầu thì em nhớ nói là tại anh dụ dỗ em nha. Trăm tội là tại anh hư đốn hết Anna ạ. Anh chịu hết đê trong hai đứa mình ít ra cũng còn một đứa được lên thiên đàng". Anna trả lời bằng cách dụi đầu sâu vào lồng ngực anh hơn nữa thì thào trong tâm tưởng "Em không muốn lên thiên đàng nếu nơi chốn đó không có anh". Yêu một người mình không được quyền yêu xốt xa lắm Đông Nghi ạ. Đông Nghi có thể tưởng tượng ra một mối tình mà hai kẻ yêu nhau tha thiết nhưng không bao giờ sợ mất nhau không? Bởi vì cả hai đều biết mất nhau là rũ sạch tội lỗi, là xa lánh cám dỗ, là sẽ chẳng còn chút hối hận hay mặc cảm nào trong lòng.

Anna vui mặt giữa hai lòng bàn tay, hai vai rung lên từng nhịp. Tôi lặng nhìn xốt xa, lời nói bỗng trở thành vô nghĩa. Hình như trong quá khứ tôi cũng đã có lần lên án những chuyện tình như thế. Những cuộc tình biểu tượng cho sự đòi trụ, buông thả và những tên gọi nghe không mấy gì thiện cảm "ngoại tình", "gian dâm", "vụng trộm". Không phải khi đã thề hứa "một đời thủy chung" rồi là người ta cần phải nhốt chặt con tim mình trong một ngăn tủ, khóa lại và chôn vùi chìa khóa xuống lòng biển sâu hay sao?

Anna trầm giọng:

- Cũng đã bao lần Anna tự bảo mình phải can đảm làm điều đúng, theo lý ngay lẽ phải. Đó là rời xa Scott. Nhưng Đông Nghi ơi, chỉ cần nghĩ đến xa anh là đã thấy khủng khiếp rồi. Chao ơi, mừng tượng sẽ không bao giờ được nhìn thấy anh nói, được nghe tiếng anh cười. Mừng tượng sẽ không bao giờ được ngồi bên anh ngắm hoàng hôn xuống trên dòng sông Hudson. Mừng tượng sẽ không bao giờ được cùng anh chạy bộ đuổi theo ánh bình minh lên ở Central Park. Mừng tượng sẽ không bao giờ được áp mặt vào tim anh nghe hơi thở yêu thương, được soi mình trong mắt anh nhìn nồng nàn. Mừng tượng như thế... như thế thì cuộc đời mình sẽ trống rỗng biết bao nhiêu. Ngày tháng chung quanh sẽ trở về với những kéo dài, lê thê, mỗi một. Và rồi Anna lại hèn nhất đầu hàng, không làm được. Scott cũng chẳng hơn gì Anna đâu. Hơn một lần anh đã nói "Em buồn anh còn buồn hơn em. Nhưng nhỏ biết không, anh thật chẳng bao giờ ngờ được rằng mình lại tìm được nhau. Chuyện tưởng chỉ có thể xảy ra trong mơ mà lại thành sự thật. Thế nên ra sao thì ra, anh cũng cứ mặc kệ cuộc đời, mặc kệ loài người. Sẽ cứ yêu em, cho dù em có đòi chia tay, có đòi bỏ anh như thế nào đi nữa...". Rồi hai đứa cứ luẩn quẩn trong cái vòng tròn như thế, yêu nhau trong tuyệt vọng, cắn rứt mà yêu nhau. Cho đến một hôm Anna khám phá ra những triệu chứng khác lạ trong người mình. Dưng không, Anna ăn bao nhiêu cũng không no, ngủ bao nhiêu cũng không đủ, và người lúc nào cũng mệt mỏi. Anna lấy hẹn đi khám bác sĩ. Bác sĩ cho Anna biết Anna đã có thai gần ba tháng. Vì kinh nguyệt của Anna không bao giờ đều đặn, lúc có lúc không nên Anna không hề hay biết. Anna đã lặng người đi rất lâu khi nghe lời phán quyết của vị y sĩ. Có thai, một điều ngoài dự đoán của Anna, nghe ngớ ngẩn quá phải không? Anna và Scott đâu có ngăn ngừa gì đâu vậy mà chẳng hiểu sao Anna chưa hề nghĩ mình sẽ thụ thai. Phút ngỡ ngàng vì bất ngờ trôi qua, Anna ngạc nhiên khi nhận thấy một niềm vui to lớn ủa về, choáng ngợp. Không vui sao được khi cái hạt giống tình yêu của Scott và Anna đang nảy mầm trong lòng Anna. Còn mục đích nào cao quý hơn để định nghĩa cho sự có mặt của mình trên cuộc đời này cho bằng một đời sống mới do chính mình tạo nên? Còn vai trò nào quan trọng hơn là vai trò làm mẹ hờ Đông Nghi? Anna khám phá ra mình mang thai đúng ngay vào tuần lễ Scott đưa cả gia đình bên vợ đi chơi xa nhân dịp nghỉ lễ lao động trước khi Taylor bắt đầu niên học mới. Scott bảo sẽ trở về New York vào ngày thứ hai một tuần sau đó. Anna thật không muốn dùng đứa bé như một ràng buộc Scott vào với mình. Trái lại là đàng khác, bây giờ Anna sẽ không còn sợ phải xa anh nữa vì một phần của anh sẽ mãi mãi ở bên mình. Nhưng cùng một lúc Anna cũng hiểu rằng nếu Scott biết Anna đang cưu mang mầm sống do hai đứa hình thành Scott sẽ không thể rời xa Anna. Scott mê con nít lắm Đông Nghi biết không? Melanie mang thai khó khăn và suýt chết khi sanh ra Taylor nên hai người quyết định không có con nữa mặc dầu Scott rất thèm có thêm con. Taylor là đời sống, là niềm vui, là hạnh phúc của anh đó. Trên bàn làm việc của Scott có một tấm hình, tấm hình Melanie chụp lúc Scott đang cột tóc cho Taylor, tấm hình nói lên trọn vẹn ý nghĩa của hai chữ "hạnh phúc". Scott quỳ sau lưng Taylor, hai cha con không nhìn vào mặt nhau nhưng người ngoài không thể không ghen tị trước vẻ hí hửng, vui sướng trên gương mặt của cả hai người. Anna đặt tên cho tấm hình đó là "thương yêu". Hiểu như vậy nên Anna ngập ngừng không biết phải nói làm sao với Scott. Suy nghĩ đến nát óc cuối cùng thì Anna đi đến một giải pháp, giải pháp của một kẻ chết nhất.

Anna nhìn tôi cười nhẹ:

- Ừ, giải pháp truyền thông bằng... giấy viết. Đông Nghi đừng cười, đó là cách đối thoại đặc biệt của Scott đó. Anh thường hay viết thư cho Anna, mặc dầu có thể nói chuyện với nhau bất cứ lúc nào. Có đêm anh thức đến một, hai giờ sáng để viết cho Anna. Anh nói đó là khoảng thời gian tĩnh lặng nhất trong ngày, là lúc mình sống thật với lòng mình, là lúc mình chỉ muốn chia sẻ với chính mình. Đó là lý do tại sao anh viết cho Anna, cho cái phân nửa của anh. Ngày thứ hai khi anh trở về hai đứa đã có một buổi tối thật vui vẻ, hạnh phúc. Sáng hôm sau Anna bỏ lá thư cùng với tấm hình siêu âm vào túi áo vest của anh và hôn anh một nụ hôn thật dài trước khi tiễn anh lên đường đến sở làm.

Anna bắt chợt im lặng, đứng dậy nhìn ra màn đêm mông lung đàng trước, biển đen, đêm đen... trần gian chùng

như im vắng hơn bao giờ hết. Một làn gió lạnh thổi qua làm tôi rùng mình, khẽ liếc qua bên cạnh, cả ngàn ngọn đèn đủ màu sắc lộng lẫy từ boong tàu bên trên rọi xuống không đủ để đem lại một tí sắc màu nào trên gương mặt trắng nhợt của Anna. Và, từ cõi xa xăm ngút ngàn nào, tiếng Anna bay trong gió, hoảng hốt như lời cầu cứu từ vực sâu:

- Đông Nghi ơi, Anna còn chưa nói cho Đông Nghi biết ngày hôm đó là thứ ba, mười một, tháng chín, năm hai ngàn lẻ một và văn phòng làm việc của Scott nằm trên tầng lầu thứ tám mươi lăm của tòa nhà World Trade Center...

***

Đỉnh cao của chuyến du lịch dài nửa tháng là lúc tàu đi dọc trên con kênh đào Panama. Có những người bay từ Âu Châu, Úc Châu qua tham dự trong chuyến đi này chỉ vì cái hành trình của nó. Con kênh dài khoảng 51 dặm tây xuyên qua nước Panama, nối liền Thái Bình Dương với Đại Tây Dương. Con kênh lịch sử đã được khởi công xây dựng từ năm 1879 bởi một nhóm kỹ sư người Pháp và được hoàn thành bởi nhóm kỹ sư người Mỹ vào năm 1914. Nhờ có con kênh này mà người ta không phải đi vòng xuống hết Nam Mỹ mới qua được từ Thái Bình Dương đến Đại Tây Dương. Con kênh nổi tiếng có lẽ vì nó là một biểu tượng hùng hồn cho sức lực và sự thông minh của con người. Nhờ trí óc và lòng quyết tâm mà con người thật sự có thể "dời non, lấp bể" hay đúng hơn trong trường hợp này là "cất đất thành... biển".

Vâng, con người quả thật có thể làm nên tất cả nhờ óc sáng tạo đi cùng với bàn tay khéo léo, nhưng nếu cái đầu óc đó mà bị đặt vào sai vị trí thì hậu quả cũng vô cùng tai hại. Có thể tiêu diệt đi bao nhiêu là sự sống, phá hủy bao vận mệnh trong nháy mắt, như cái ngày 9-11 đen tối kinh hoàng năm nào. Anna kể:

- Lúc chiếc máy bay của hãng American Airlines đâm vào tòa nhà nơi Scott làm việc Anna đang ngồi trong phòng giải lao của trường. Anna coi trên TV mà tưởng là họ đang chiếu một khúc phim giả tưởng, mặc dầu chữ "Đài truyền hình CNN" nó sờ sờ ra đó. Làm sao tin được hở Đông Nghi? Nó dễ sợ quá, khủng khiếp quá... Giữa lúc Anna còn chưa định thần lại được thì ngay trên màn ảnh lại hiện ra cảnh chiếc United Airlines 175 đâm đầu vào tòa nhà phía Nam. Thế là Anna lao ra đường, vẫy đại một chiếc xe taxi đòi đưa mình đến Manhattan islands. Ông tài xế lúc đầu còn do dự, nhưng nhìn thấy khuôn mặt thất thần của Anna ông thương hại nên bằng lòng. Nhưng xe không vào được nơi hiện trường vì bị cảnh sát chặn đường. Anna nhảy bổ xuống xe, hòa vào dòng người lũ lượt trước mặt, hàng ngàn người chạy xốn xang, chạy u mê, chạy trong thất thần kinh hãi. Anna cũng thế, chạy lóp ngóp lảo đảo, làm theo phản xạ nhiều hơn là bằng sự chủ động của lý trí chỉ có khác một điều là người ta chạy ra còn Anna lại chạy đến. Đông Nghi ơi, sẽ không bao giờ Anna có thể quên được khung cảnh hỗn độn đó, niềm kinh hoàng đã in đậm thành dấu ấn trong trí tưởng của Anna rồi. Vừa chạy Anna vừa van xin trong đầu. Chúa ơi, xin cho Scott được bình an, con biết những gì chúng con đang làm là tội lỗi, nhưng xin ngài đừng trừng phạt Scott. Xin hãy để con gánh chịu, chỉ mình con gánh chịu thôi Chúa ơi. Scott cần phải sống. Con hứa sẽ rời xa anh. Xin ngài đừng lấy mất đi Scott. Melanie cần anh, Taylor cần anh. Melanie sẽ ra sao nếu không có Scott? Từ ngày lập gia đình Melanie chưa bao giờ phải đi làm, phải bưng chải với đời. Scott luôn là đôi cánh đại bàng che chở cho gia đình. Còn Taylor nữa? Ai, ai sẽ là người dạy Taylor lái xe, khảo cung người bạn trai đầu đời của Taylor, dẫn Taylor tiến lên cung thánh trong ngày cưới... Chúa ơi, Scott không thể nào chết được, không thể nào, không thể nào đâu...

Tiếng nói đều đều sâu hút từ một góc nào trong tâm tư vang dội khô khan:

- Chắc có lẽ vì Anna tội lỗi quá nên lời van xin rơi vào hư không. Scott đã vĩnh viễn không bao giờ trở về nữa. Những ngày sau đó Anna đã đi như người vô hồn từ cái nhà thương này đến từ cái nhà xác kia để kiểm anh. Đông Nghi có thể tưởng tượng được từng hàng, từng hàng xác người để bên nhau không? Có những cái xác còn nguyên vẹn, có những cái xác chỉ là những mảnh rời... Anna đi tìm anh nhưng vẫn nhủ lòng nếu có nhìn thấy anh cũng phải ráng kềm hãm, không kêu khóc, không quy ngã mà chỉ siết tay anh thật chặt một lần cuối, ngộ nhờ người nhà của anh đang đứng ở đâu đó. Đã giữ được cho đến giờ phút cuối thì không nên làm điều gì tổn hại đến gia đình anh nữa. Nhưng nỗi lo chỉ là vô ích vì người ta chẳng tìm thấy xác Scott. Scott đã là một trong số cả ngàn nạn nhân tan mất, trộn lẫn trong đống tro tàn vụn vỡ của hàng ngàn tấn gạch từ tòa nhà cao hơn trăm tầng lầu kia. Công ty của Scott đã cùng với Melanie tổ chức tang lễ cho anh vài tuần lễ sau đó khi nhà chức trách chính thức kết thúc công việc tìm kiếm xác người. Khi biết tin Anna cũng đến tham dự. Đám ma là chia lìa, là mất mát, là đau thương. Nhưng tang lễ không có quan tài, không có xác người còn đón đau gấp bội phần Đông Nghi ơi. Đông Nghi biết không, thương cho Melanie và Taylor vô cùng. Melanie khóc ngất phải có người đỡ hai bên, Taylor hai mắt đỏ hoe ngờ ngác. Scott ra đi trong sự thương tiếc của bao nhiêu bạn bè và người thân. Cả giáo đường ai cũng sụt sùi. Vậy mà Anna thì hai mắt lại ráo hoảnh Đông Nghi a.. Chừng như vì cơn đau quá lớn, quá đầy, đến bất ngờ như một cơn lốc xoáy đã làm tê liệt tất cả mọi giây thần kinh, cuốn băng tất cả mọi cảm xúc thường tình. Cơn đau ứ đầy, tràn trắng, ém chặt trong tim, không muốn thoát ra ngoài dù chỉ bằng một giọt nước mắt.

Buổi chiều đã xuống dần, những tầng mây bắt đầu đổi màu... một màu xám buồn bã quất quay. Một cơn gió lạnh

lạnh thổi qua làm tôi rùng mình, bên cạnh, Anna vẫn bình thản trong chiếc áo mỏng manh không có một phần ủng nào. Gió, biển, đêm và tôi chừng như không còn hiện hữu. Chỉ còn lại một mình Anna và một niềm đau không thể chia xẻ, thấu hiểu hay xoa dịu. Tôi siết nhẹ bàn tay Anna đang để trên thành tàu. Anna nhìn tôi lắc đầu:

- Không biết thân nhân của những nạn nhân khác thì sao. Nhưng riêng với Anna thì nỗi đau không hề nguôi ngoai theo ngày tháng mà còn lớn mạnh hơn theo từng giờ khắc trôi qua. Anna không thể chấp nhận được việc Scott mất hút vào thinh không, tan biến vào hư vô, không để lại một chút dấu vết gì như vậy. Anna cứ trăn trở với ý nghĩ anh vẫn còn ở đâu đó và cái ý định tìm đến nơi anh đã nằm xuống càng ngày càng trở nên mãnh liệt. May mắn cho Anna là phụ huynh của một học trò của Anna là phóng viên nhà báo. Khi ông nghe Anna kể chuyện ông đã bằng lòng giúp Anna thực hiện điều mong ước đó. Ông đưa Anna vào hiện trường. Nơi mà người ta gọi là "điểm không" (*). Ừ, một con số không tròn trĩnh vì từ nơi đó mọi ước mơ, sức sống, quá khứ, hiện tại và tương lai đều không còn, đều chấm dứt. Anna không thể nào giải thích được cái rờn rợn, huyền hoặc, ma quái mà Anna đã cảm nhận khi bước chân vào cái "điểm không" đó. Ở ngay thành phố nhộn nhịp đông người như New York, giữa ban ngày mà Anna có cảm tưởng rằng mình đi trong một hoang địa. Anna đi mà chẳng biết mình đi đâu, tìm mà chẳng biết mình tìm gì. Giữa những cái vô vọng đó thì Đông Nghi có biết mất Anna đã chạm vào một vật gì không? Đông Nghi sẽ chẳng bao giờ tin đâu. Vì nó như một điều thần thoại, một giấc mơ hoang đường, không tưởng. Một tấm hình siêu âm nằm ngọai nghễ dưới ánh nắng chói chang của bầu trời Manhattan, tấm hình cong queo nhưng nguyên vẹn. Anna đã quy ngã ngay bên cạnh tấm hình, và lúc đó nước mắt mới tuôn tràn. Mới cảm thấy vực thẳm đang tụt xuống dưới chân mình. Vực thẳm hun hút chôn vùi một thân xác mệt mỏi, rã rời. Không, không còn chồi cỗi được gì nữa. Scott đã thật sự bỏ Anna đi rồi. Đó là lý do duy nhất giải thích cho sự hiện hữu của tấm hình nơi này. Tự nhiên một ý nghĩ đến trong Anna, dưới tấm hình chắc chắn là một phần thân thể của Scott. Trái tim anh, vì Anna đã bỏ tấm hình phía bên ngực trái. Hay lòng bàn tay anh khi anh đang chăm chú nhìn tấm hình con? Anna hốt hết những tro bụi chung quanh tấm hình đem về cùng với mình...

***

Buổi tối trước khi chiếc tàu bắt đầu tiến vào những cái "khóa" của con kênh đào Panama, tôi hỏi Lăng:

- Ngày mai anh có dậy sớm quay phim lúc tàu vào kênh không?

Lăng lắc đầu:

- Dậy từ năm giờ sáng? Thôi đi, anh chẳng dại. Ba cái khóa lúc nó vào hồ Gatun cũng giống như ba cái khóa lúc nó ra đến Thái Bình Dương. Lúc đó anh sẽ quay.

Tôi gật gù:

- Vậy thì tốt, ngày mai Đông Nghi sẽ lên boong tàu sớm với Anna nha anh.

Lăng nhìn cái áo đầm đen tôi sắp sẵn cười:

- Đông Nghi có chắc là nên mặc cái áo đó sáng mai không? Coi chừng người ta tưởng Đông Nghi điên đó. Buổi sáng trên boong tàu thiên hạ mặc đồ thể thao chạy bộ không à.

Tôi vuốt nhẹ cái áo, băng khuâng:

- Anna không dặn nhưng Đông Nghi muốn mặc vậy cho trịnh trọng. Dấu sao đây cũng là đám ma của Scott mà anh, một cuộc thủy táng.

Anna đã nói với tôi:

- Ước mơ của Anna là rải tro của Scott xuống biển. Scott yêu biển lắm, anh vẫn nửa đùa nửa thật nói với Anna là khi chết anh muốn được thủy táng. Nằm trong lòng biển mênh mông sẽ dịu êm hơn nằm trên dải đất cằn cỗi khô lốc. Anna chọn con kênh đào Panama vì nhiều lý do. Ông nội của Scott xưa kia là một trong những kỹ sư khởi công xây dựng con kênh. Scott vẫn hằng mơ ước được đi xuyên qua con kênh đào này nhưng chẳng bao giờ có dịp. Nhưng lý do lớn nhất vì đây là nơi nguồn nước từ hai đại dương trộn lẫn vào nhau, Đại tây dương nơi Scott đã đông và tây... Ừ, ngày mai khi chiếc Ms Ryndam tiến vào Panama, Anna sẽ rải tro của Scott xuống đó. Đã đến lúc Anna phải nói lời vĩnh biệt với Scott rồi. Trả anh về với đại dương, từ nay biển sẽ ngàn đời ấp ủ anh, sóng biển sẽ dạt dào ru anh vào giấc ngủ bình yên... Đông Nghi, sáng mai Đông Nghi đến với Anna nhé.

Tôi im lặng nhìn Anna gật đầu. Người đàn bà chỉ bằng tuổi tôi nhưng dường như đã sống cả mấy cuộc đời. Scotty ra đời sáu tháng sau ngày Scott tử nạn. Khi khám phá ra Scotty không có khả năng nghe như một đứa bé bình thường Anna đã đi học về cách dạy dỗ và săn sóc cho trẻ con bị điếc. Rồi Anna bỏ tất cả sự nghiệp, xếp hai mảnh bằng vào thùng giấy, nhận công việc chăm sóc cho một cô bé bị câm và điếc để có nơi ăn, chốn ở, và nhất là được ở bên Scotty cả ngày. Nghe Anna kể mà tôi cảm thấy xấu hổ với chính mình. Tôi thờ than gì khi những gánh nặng trên vai tôi chỉ là đá cuội so với tảng đá khổng lồ trên đôi vai gầy nhỏ nhắn của Anna. Khi nghe tôi chia xẻ Anna chỉ cười, một nụ cười thanh thản:

- Anna bây giờ không còn cảm thấy sợ sệt chùn chân trước những thử thách nữa Đông Nghi ạ. Anna biết lúc nào Scott cũng ở bên cạnh Anna, gìn giữ và chở che cho hai mẹ con. Anna nhớ Scott có một câu nói bắt hủ mà anh hay dùng để an ủi Anna "Thiên Chúa không rời hơi để làm việc dư thừa em biết không. Anh tin chắc rằng mọi việc xảy ra trong đời mình đều có sự an bài của Thượng Đế. Sự an bài đó có thể mình không giải thích được, có thể

mình không bằng lòng, nhưng mình phải tin rằng đó là một điều tốt đẹp cho mình". Ủ, Scott là vậy đó. Lúc nào anh cũng nhìn đời ở một góc cạnh đầy thương yêu và chân thành. Anh yêu với tình yêu bao dung của biển. Anh sống với tấm lòng rộng lượng trải dài như mây như gió. Anh đã thổi vào đời sống của Anna một tình yêu tuyệt vời, mãnh liệt hơn bất cứ tình yêu nào mà Anna biết. Đời người chỉ cần được một lần yêu và được yêu như thế là đủ rồi phải không Đông Nghi?

***

Buổi sáng sớm, trời trong veo không một gợn mây. Khi mọi người ủa lên boong tàu cao nhất để mục kích cảnh con tàu tiến vào Panama Canal. Tôi và Anna hẹn nhau ở tầng thứ sáu, cao vừa đủ để không chạm vào thành cầu, thấp vừa đủ để có thể rải những hạt tro mà Anna đã tin tưởng tuyệt đối rằng đó là hài cốt của Scott. Cũng như tôi, Anna mặc một cái áo đầm đơn giản màu đen. Anna ôm chầm lấy tôi nghẹn giọng:

- Đông Nghi, cảm ơn Đông Nghi.

Tôi nhỏ giọng:

- Đông Nghi phải cảm ơn Anna mới đúng. Cảm ơn Anna đã cho Đông Nghi cái cơ hội được chia sẻ với Anna một chuyện tình thật đẹp.

Tôi mở cái máy hát nhỏ đem theo bên mình, bài thánh ca buồn mà hôm qua tôi đã nhờ Lãng lũng kiếm dùm cho tôi. Anna ngược nhìn lên bầu trời trong xanh, khẽ hôn nhẹ lên cái hộp bằng bạc rồi từ từ rải đều những hạt tro nhỏ li ti xuống mặt biển... hai hàng nước mắt lăn đều trên gò má xanh xao... Nước mắt tôi cũng nhạt nhòa khung cảnh trước mặt...

Cuộc đời, cuộc đời có những người đàn bà sinh ra với cái đầu thông minh và trái tim đại khờ... Oì, những người đàn bà luôn sáng suốt trong mọi vấn đề nhưng lại vô cùng mù quáng trong tình yêu... một sự mù quáng hoàn toàn tự nguyện cho một tình yêu có thật và xứng đáng...

Tự nhiên trong tôi vang lên lời nhạc của nhạc sĩ Từ Công Phụng:

Nếu có điều gì vĩnh cửu được

Thì em ơi đó là tình yêu chúng ta...

Ủ, giữa những cái ảo ảnh phù du của cuộc đời, giữa những cái mong manh ngắn ngủi của cuộc sống, giữa những cái gian dối lọc lừa của con người.. nếu có được một điều gì duy nhất còn có thể gọi là vĩnh cửu thì dường như đó chỉ là... tình yêu...

Hoài Yên